Sfântul prooroc Ilie plimbându-se pe pământ
(s.v. 20 iulie / s.n. 2 august)

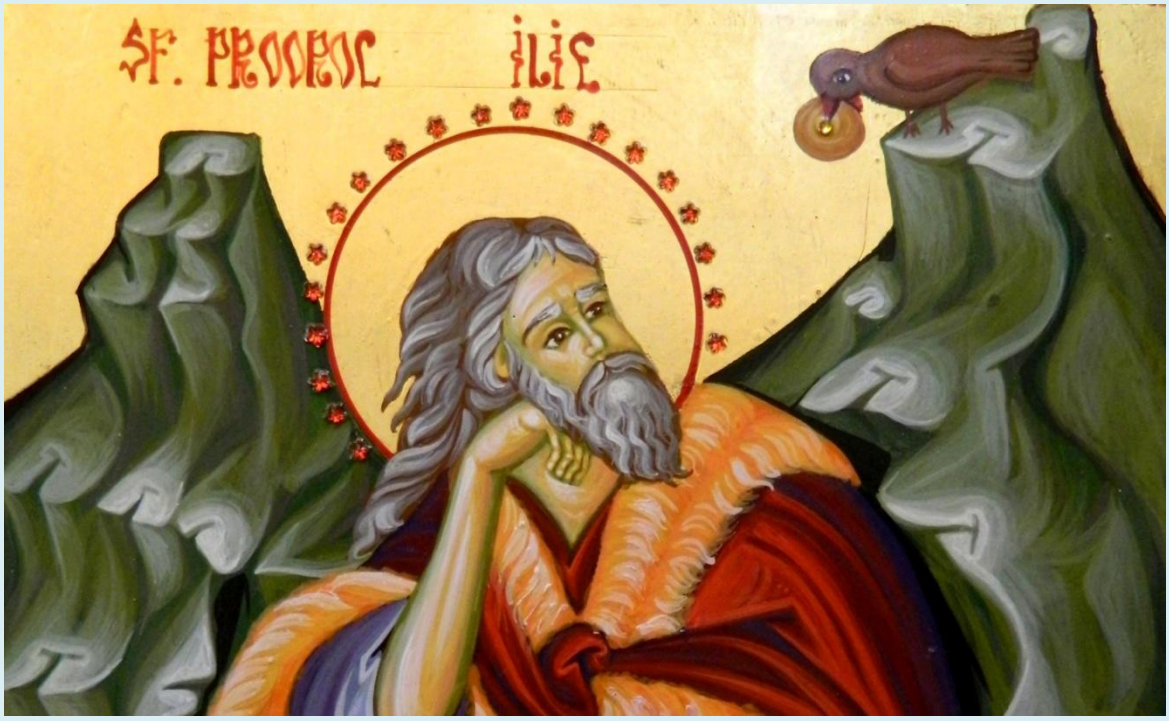

Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul - „proorocul de foc” (s.v. 20 iulie / s.n. 2 august):

https://www.academia.edu/43822872/Sf%C3%A2ntul_prooroc_Ilie_tesviteanul_proorocul_de_foc_20_iulie_

https://archive.org/details/sf.-pr.-ilie-edit

***

Materiale despre Sfântul prooroc Ilie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Ilie-(20-iul-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=prooroc+Ilie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=prooroc+Ilie

&&&

Odată, demult, pe când sfinţii obişnuiau să se coboare pe pământ şi să stea de vorbă cu oamenii, iată că şi cel mai posac dintre ei, Sfântul Ilie, lăsându-şi carul de foc şi tunul cu care bubuie după draci, ceru îngăduinţă de la Dumnezeu să umble

cu pasul pe pământ şi să-şi cerceteze neamurile, ce mai zic şi ce mai fac, şi cum mai merge lumea.

Dumnezeu l-a slobozit să se ducă, doar-doar s-o mai însenina la faţă, iar Sfântul Ilie bătu pământul în lung şi în lat, după care se întoarse, cam căzut pe gânduri şi codindu-se parcă să dea ochii cu Dumnezeu. Dar Domnul nu-l lăsă cu una-cu două, ci prinse a-l descoase, să vadă cu ce s-a folosit din călătoria aceea:

- Ia zi, Ilie, ce mai e pe pământ? Oare oamenii îşi mai aduc aminte de mine?
- Belşug şi fericire e pe pământ, Doamne, şi toată zidirea ta se veseleşte, cu muzici şi cu oaspeţe, lipsită de griji mai ceva ca în Rai. Dar de tine, ca să spun drept, nu prea mai are nimeni vreme să-şi amintească...

- De, mă Ilie, aşa sunt oamenii: cu cât o duc mai bine, cu atât se fac mai uituci.
Şi aşa mai curse o vreme, nu tocmai puţină, după care iar îi veni Sfântului Ilie dorul de ducă pe pământ, dar se întoarse mai degrabă decât data trecută.

- Ce-i cu tine, mă Ilie, de n-ai zăbovit mai mult printre oameni?

- Apoi, Stăpâne, cum aş fi răbdat să stau mai mult, când găsii pământul la mare strâmtorare, chinuit de jale şi de pagubă multă, că l-a bătut rău ploaia şi grindina, de le-a stricat oamenilor casele şi ţarinile, parcă a dat iadul peste ei...

- Ce să-i faci, mă Ilie, câteodată e şi aşa... Dar de mine oamenii îşi mai aduc aminte?

- O, sărmanii de ei, tot timpul le e numele tău pe buze, şi ridică ochii înlăcrimaţi spre cer, strigând cu glasuri rugătoare: „Doamne, Dumnezeul nostru, fie-ţi milă de noi şi nu ne urgisi pentru păcatele noastre multe şi grele; ci opreşte prăpădul, că numai nădejdea la tine ne-a mai rămas”!